

CHUYỆN THẬT

LS Nguyễn Việt Đình

Hôm nay thứ bảy nên dậy muộn hơn mọi ngày, Tôi tỉnh giấc lúc 7 giờ.

Tự nhiên thấy có gì không ổn. Ngực hơi tức tức, lúc bí lúc thông. Giống như chiếc xe cũ nghẹt xăng, khẹt khẹt lúc chạy lúc ngừng...

Tôi không một chút hốt hoảng, ôn tồn nói với trái tim:

-Ta cảm ơn mi đã giúp ta cùng chung một quãng đường dài, quá dài trên 70 năm.

Mi cùng ta chia xẻ biết bao niềm vui, nỗi buồn của kiếp người.

Mi và ta đã trải qua biết bao hy vọng và niềm tuyệt vọng của những thăng trầm nhân thế.

Mi đã vì ta mà sống. Mi đã làm hết sức mi rồi.

Nếu bây giờ mi thấy mệt, không còn sức nữa, mi hãy nghỉ ngơi, dong chơi về chốn thiên thu.

Xin đừng cố gắng kéo Lê kiếp đời mệt nhọc làm gì...

Bây giờ hay 10. , 15 năm nữa có gì khác biệt đâu?

Cảm ơn mi, xin đừng cố gắng nữa...

Trong thoáng một tích tắc, tự nhiên tôi bật dậy như một chiếc lò xo...

Người cảm thấy khỏe hơn bình thường rất nhiều. Có thể so sánh với thời trai trẻ thuở nào..

Lòng thoi thới hân hoan phóng ra ngoài di bộ trên 2 cây số..

Sau khi ăn sáng tôi lái xe dong chơi đến bãi biển Redondo Beach, WA.

Rồi cả ngày lang thang không chút mệt mỏi.

Hình như trái tim tôi đã được tân trang/rebuild rồi.

Đây là chuyện thật, xin chia xẻ với các bạn

Chúc cuối tuần vui.

NVD